

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Απ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1236

Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12)
19 Μαρτίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κλίμα μετανοίας

«Τέκνον, ἀφένταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,5)

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔχει θαυμάσιες ὁμιλίες στὰ εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν, ἐρμηνεύει δὲ καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἐδῶ ἔχουμε ἓνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματα τοῦ Κυρίου, ποῦ φανερώνουν ὅτι εἶνε Θεός.

***

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ὁ Χριστός, μετὰ τὴν αὐστηρὰ νηστεία του ἐπὶ σαράντα ἡμέρες στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, ποῦ οὔτε ἔφαγε οὔτε ἤπιε, ἐπέστρεψε στὴ Γαλιλαία, τὴν προσφιλῆ του ἐπαρχία, κ' ἐγκαταστάθηκε στὴν Καπερναοῦμ, ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ἀπὸ κεῖ διάλεξε τοὺς πρώτους μαθητάς του, τοὺς εὐλόγησε νὰ κηρύττουν τὸ εὐαγγέλιο, καὶ ἐκεῖ **δίδασκε τὸ λαό**.

Στὴν Καπερναοῦμ λοιπὸν διδάσκει ὁ Χριστός. Ἀλλὰ ποῦ; στὴ συναγωγή, στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀπὸ τῆ βάρκα, σὲ ὑπαιθρο, σὲ κορυφὴ ὄρους; Ὁχι. **Σὲ ἓνα σπίτι**. Κι ἀπ' τὴ στιγμή ποῦ μπῆκε στὸ σπίτι ὁ Χριστός, σταμάτησαν κάθε ἐργασία. Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ λαός, ἔγινε τόσος συνωστισμός, ὥστε νὰ μὴ χωρᾶ κανεὶς ἄλλος. Ἄκουγαν ὅλοι τὰ ῥήματα τῆς αἰώνιου ζωῆς.

Ἐδῶ σταματῶ – μοῦ ῥχεται νὰ κλάψω. Ἀναλογίζομαι, ὅτι σὲ κάθε σπίτι ἔρχεται ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ **τὸ σπίτι πρέπει νὰ εἶνε ἐκκλησία**. Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ κάθε σπίτι ἦταν ἐκκλησία, καὶ ἱερεὺς ἦταν ὁ πατέρας. Μέσα στὸ σπίτι εἶχαν εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν ἁγίων. Εἶχαν καντήλι, θυμιατό, κεριὰ. Εἶχαν προπαντὸς ἀγία Γραφή· τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Εἶχαν βίους ἁγίων. Καὶ προσεύχονταν ὅλοι μαζί.

Ἐδῶ, μιὰ καὶ εἶνε κοντὰ ἡ ἐθνικὴ μας ἐροτὴ τῆς 25ης Μαρτίου, θὰ σᾶς πῶ **ἓνα ἀνέκδοτο**. Ἡ μικρά μας Ἑλλάς, σχεδὸν ἄοπλος, ἐπαναστάτησε κατὰ τῶν Τούρκων ποῦ τὴν καταδυνάστευαν τετρακόσα χρόνια. Τότε ὅλη ἡ Εὐρώπη θαύμασε καὶ εἶπε· Πῶς ἓνας μικρὸς λα-

ός, χωρὶς ὄπλα, νικᾷ μιὰ αὐτοκρατορία; – ποῦ οἱ πρεσβευταὶ τῶν μεγάλων δυνάμεων στέκονταν κλαρίνο μπροστὰ στὸ σουλτάνο. Ἐστειλαν μιὰ ἐπιτροπὴ ἀξιωματοῦχων ἀπὸ τὴ Γαλλία στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ τῆς νίκης. Ἐφτασαν **στὴν Τρίπολι** καὶ προχώρησαν σ' ἓνα χωριό. Νύχτωσε, καὶ φιλοξενήθηκαν σὲ κάποιο σπίτι. Ἦταν ἐκεῖ ἓνας πατέρας, μιὰ στοργικὴ μάνα καὶ ἑπτὰ παιδιὰ. Καὶ τί εἶδαν οἱ ξένοι; ὅλη ἡ οἰκογένεια, πρὶν κοιμηθοῦν, γονάτισαν. Ὁ μικρότερος εἶπε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ἄλλος εἶπε τὸ «*Βασιλεῦ οὐράνιε...*», ἄλλος τὸ «*Ἅγιος ὁ Θεός...*», ἄλλος τὸ «*Πάτερ ἡμῶν...*», ἄλλος τὸ «*Πιστεύω...*», καὶ τέλος ὅλοι μαζί ἔψαλαν τὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*». Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς εἶπε· Νὰ τὸ μυστικὸ τῆς νίκης· ἡ μεγάλη τους **πίστι στὸ Θεό!**

«*Διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας*» (Ἐβρ. 11,33). Πίστευαν τὰ ἄθῳα παιδιὰ, πίστευαν καὶ οἱ μεγάλοι· πίστευαν οἱ στρατηγοί, πίστευε πάρα πολὺ καὶ ὁ **Κολοκοτρώνης**, ποῦ εἶπε· Οἱ μεγάλοι θὰ μᾶς προδώσουν, θὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν· ἀλλὰ ἡ Παναγία ὑπέγραψε τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος καὶ «δὲν παίρνει πίσω τὴν ὑπογραφή της». Αὐτὴ τὴν πίστι εἶχαν οἱ πρόγονοί μας καὶ ἔτσι νίκησαν.

Στὰ σημερινὰ σπίτια μπαίνει ὁ Χριστός; Οὔτε εἰκόνες ἔχουν, οὔτε προσευχὴ κάνουν, οὔτε εὐαγγέλιο διαβάζουν. Τὸ σπίτι σήμερα εἶνε **σπίτι τοῦ διαβόλου**, ὄχι τοῦ Χριστοῦ. Ὑπερβολικὰ τὰ λές, θὰ πῆτε. Δὲν ὑπερβάλλω. Στὸ σπίτι κυριαρχεῖ ἡ τηλεόρασι καὶ δείχνει ὅ, τι αἰσχρότερο ὑπάρχει. Οἱ Τοῦρκοι ἔχουν ψεύτικη θρησκεία, ἀλλὰ τέτοια πράγματα στὴν τηλεόρασι δὲν ἐπιτρέπουν. Ἐδῶ δημιουργεῖται ὁ τηλεάνθρωπος. Πραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, ὅτι «θὰ ἔρθῃ ἐποχὴ ποῦ ὁ διάβολος μ' ἓνα κουτί θὰ τρελάνῃ

τόν κόσμο». Μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια βγαίνουν διαβόλοι. Ἀκόμη καὶ σφαγεῖο καταντᾷ τὸ σπίτι, ἀφοῦ οἱ γονεῖς κάνουν ἐκτρώσεις καὶ σφάζουν τὰ παιδιά τους. Οἱ Ἕλληνες εἶνε **ὄχι φιλόθεοι ἀλλὰ φιλοθεάμονες**, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Δίπλα στὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ βλέπουμε ὅτι βρέθηκαν **τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι**, πού τὸν σήκωσαν καὶ τὸν πῆγαν στὸ Χριστό. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν τοὺς ἄνοιγαν δίοδο νὰ περάσουν, καὶ ἄς φαίνονταν εὐσεβεῖς.

Σταματῶ πάλι ἐδῶ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐκκλησιαζώμεθα· πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ **σπλάχνα οἰκτιρῶν**. Ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας συγκεντρώνεται σ' ἓνα σημεῖο· ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰωάν. 4,9,16) καὶ στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» (Ἰωάν. 13,34).

Τὸ πλῆθος ἐκεῖνο δὲν εἶχε **ἀγάπη**. Ἀπλῶς πῆγαν τότε ν' ἀκούσουν τί θὰ πῆ ὁ Χριστός, καὶ μετὰ ἔγιναν καὶ κριταὶ του. Οἱ συνοδοὶ ὁμως τοῦ παραλύτου δὲν ἦταν χλιαροί· ἦταν μαχηταὶ κ' εἶχαν ἐπιμονή. Πῆραν σχοινιά, ἔδεσαν τὸ κρεβάτι, ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἀνέσυσσαν τὸν παράλυτο, ἀφαίρεσαν τὰ κεραμίδια, καὶ τὸν κατέβασαν μπροστὰ στὸ Χριστό.

Ἦ ἀγία στιγμή! Ὁ Χριστὸς ὁμως δὲν τὸν θεράπευσε ἀμέσως. Τοῦ εἶπε πρῶτα «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5). Οἱ γραμματεῖς σκανδαλίστηκαν. Ποιὸς εἶν' αὐτός, εἶπαν, πού συγχωρεῖ ἁμαρτίες; Τότε ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε καὶ σωματικῶς· τοὺς ἀπέδειξε, ὅτι **εἶνε ὁ Θεὸς** πού συγχωρεῖ ἁμαρτίες.

* * *

Γιατί, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς πρῶτα συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες τοῦ παραλύτου καὶ μετὰ τὸν θεράπευσε; Ὑπάρχει ἐδῶ βαθὺ νόημα.

Ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶνε ἡ ἁμαρτία. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ κακὰ πού ἔφερε ἡ ἁμαρτία εἶνε **ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος**. Στὸν παράδεισο ὑπῆρχαν ὅλα τὰ καλά, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀσθένεια· δὲν ὑπῆρχαν γιατροὶ, φάρμακα, κλινικές· δὲν ὑπῆρχε θάνατος. Τώρα ὅλα εἶνε μολυσμένα, ὁ ἀέρας καὶ τὸ νερό· ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψι, τὸ ἓν τρίτον τῆς ὑδρογείου θὰ μολυνθῆ (βλ. Ἀπ. 8,7-12). Ὁ Χριστὸς, πού ἦταν ἀναμάρτητος, πείνασε καὶ δίψασε ἀλλὰ ποτέ δὲν ἀρρώστησε. Ἦταν ὅλος υἰεῖα. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καλεῖ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ πρῶτα εἶπε «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*»· διότι ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν του εἶχε γίνεῖ παράλυτος.

Τώρα, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ καὶ καλπάζει ἡ ἁμαρτία, ὅσο αὐξάνονται οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα, **αὐξάνουν καὶ οἱ ἀρρώστιες**. Κάποτε οἱ γιατροὶ ἦταν λίγοι καὶ ἤξε-

ραν τὰ στοιχειώδη. Ἐβλεπαν ὁμως τὸ σῶμα καὶ τὴ ζωὴ ὡς ἱερὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὶς γνώσεις τοῦ Ἰπποκράτους ἔδιναν ὄρκο πού ἔλεγε· «Δὲν θὰ δώσω φάρμακο στὴ γυναῖκα γιὰ ἐκτρωσι». Τώρα;... Ὑπάρχουν πολλὲς εἰδικότητες, ἀλλὰ συχνὰ ἡ μία ἀναιρεῖ τὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ κάποιος ἔλεγε· «Κύριε, σῶσε με ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τοῦ αἰῶνος τούτου».

Αὐτὰ εἶνε ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας. Τώρα δύο ἀσθένειες θερίζουν τὸν κόσμο, ὁ καρκίνος καὶ τὸ ἔητζ. Καὶ οἱ δυὸ προέρχονται **ἀπὸ τὴν ἀκολασία**. Εἶνε μιὰ τιμωρία τῶν σαρκολατρῶν καὶ ἰδίως τῶν ὁμοφυλοφίλων.

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε πρῶτα τὶς ἁμαρτίες. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς, ὅταν ἀσθενοῦμε, νὰ καλοῦμε ἱερέα γιὰ νὰ κἀν **εὐχέλαιο**, πού εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ κάνει θαύματα. Ὅ,τι δὲ μποροῦν νὰ κάνουν οἱ γιατροὶ, τὸ κάνει ἡ πίστι στὸ Χριστό.

* * *

«*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Αὐτὴ ἡ γλυκυτάτη φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ἀκούγεται, ἀγαπητοί μου, μέχρι σήμερα. Τώρα βέβαια ὁ Χριστὸς εἶνε ἀόρατος ἀνάμεσά μας· ἀλλὰ ὑπάρχει ἡ **Ἐκκλησία** του πού, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, εἶνε «ὁ Χριστὸς ἐπεκτεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἁμαρτάνει, δοκιμάζει θλίψεις καὶ **τύψεις**. Ἀμαρτάνεις; θὰ αἰσθανθῆς ὅ,τι αἰσθάνθηκε ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στὴν Ἀθήνα, μὲ κάλεσε στὸ νοσοκομεῖο μιὰ γριά γυναῖκα πού πέθαινε νὰ ἐξωμολογηθῆ· —Ἐχω **κάρβουνο ἀναμμένο** μέσα μου, ἔλεγε, καὶ καίγομαι· πρὸ ἑβδομήντα ἐτῶν ὁ σύζυγός μου μὲ πίεσε καὶ ἔκανα ἐκτρωσι· ἀπὸ τότε δὲ μπορῶ νὰ ἡσυχάσω... Καὶ ὁ Ντοστογιέφσκυ λέει· «Ὅποιος σκοτῶνει παιδί, σκοτῶνει τὸ Χριστό».

Πλῆθος ἁμαρτίες κάνουμε. Ἀλλ' ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος κ' ἐπαναλαμβάνει ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «δὲ θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιὰ τὴν ἁμαρτάνουμε, ἀλλὰ γιὰ τὴν μετανουοῦμε». Ἄν **ἐξομολογηθοῦμε εἰλικρινῶς**, τότε θ' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας τὴν γλυκυτάτη φωνὴ τοῦ Χριστοῦ «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Καὶ μαζί μὲ τὸ Ντοστογιέφσκυ θ' ἀναφωνήσουμε· «Ἐξωμολογήθηκα, καὶ παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου». Ἄς δοκιμάσουμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, καὶ δὲ θὰ μετανιώσουμε.

Αὐτά, πού σᾶς λέω ἐδῶ, νὰ τὰ πῆτε καὶ σὲ ὅλους τοὺς δικούς σας, ὥστε νὰ δημιουργηθῆ ἓνα κλίμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς.

† **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**